

PRIMARIS

de Carles Mallol

2010

PERSONATGES

Edu, el professor de Llengua i literatura catalanes

Laia, la professora d'Història i directora en funcions.

Blasco, la professora de Química.

Lluís, el professor d'Educació Física.

Rosa, la directora de baixa i professora de matemàtiques.

Jordi, un pare.

1.

En una classe. O no.

*L'EDU escriu a la pissarra: **A vegades, els homes prenen decisions equivocades.***

EDU

Què? Ho separem per parts. A vegades. Els homes. Prenen. Decisions equivocades. Nivell bàsic. No ens queixarem. En aquest cas, Decisions equivocades és un sintagma nominal que complementa el sentit del verb. Heu de tenir en compte que A vegades, els homes prenen seria una frase incompleta. Hi ha moltes coses incompletes a la vida. I aquesta frase en seria una. A vegades, els homes prenen. Falta alguna cosa. Què prenen els homes? No ens hi ficarem. Decisions equivocades. Substantiu i adjectiu. Sintagma nominal que complementa el verb. No repetirem la definició de sintagma nominal. Un sintagma nominal sense preposicions. Aquí seria impossible. Però i aquí?

*Escriu: **Les dones estimen els homes que prenen decisions equivocades.***

EDU

O les dones estimen ALS homes...? La caguem sempre. Perdó. És així. El complement directe no pot porta mai preposició A a davant. Mentida. Menteixo.

M'explico. Pot portar preposició directe quan?

Davant del segon terme d'un complement directe recíproc. Complement directe recíproc. Claríssim. Podríem posar noms més clars a les coses. Però no. Us ho posem difícil.

S'odien l'un a l'altre.

Un altre cas és quan hi ha una dislocació del CD davant de la frase. Dislocació sembla d'una altra assignatura. Doncs no. *No he vist la meva germana. A la meva germana, no l'he vista.* O vist. Seria més correcte encara.

En aquest cas el pronom "l" es refereix a la meva germana que pot portar la "a" a davant.

També pot portar la proposició "a" quan es refereix a un pronom personal tònic (altrament anomenat fort). Jo no soc fort. No. Doncs això.

T'estimo...

A tu.

Estimo...

...

Estimo el meu pare. Això. No? El meu pare. Sense a. El meu pare. Veus? A vegades el meu pare és un complement directe sense preposició. Podria ser un subjecte però no. És un complement directe. Veieu? El meu pare és el complement directe. El verb el necessita. Estimo. Puc estimar en general. Teniu raó. Però es veu que... Ui, no sé què em passa, perdoneu. Això del meu pare. Ara m'ha vingut al cap una imatge.

El meu pare mira a través de la finestra. Què mira? Complement directe.

Perdoneu, és que em torna la imatge...

El meu pare mira a través de la finestra mentre jo surto de la meva habitació. Vint anys, jo. Ara no. Llavors. Conflicte de temps verbals. Li dic el que sigui: que ahir vaig sortir fins tard, que m'ha despertat la tele... és igual. Ell, a la finestra. Ni em mira. Ell controla. Què controla? Complement directe. I està bé... no dic que no estigui bé... S'aixeca aviat, es fa el cafè –cafè tradicional, encara no hi havia nespressos, perquè fa anys d'això, sí, uns quants...- no parla amb ningú, com a molt posa la tele –no, la tele no, que ja l'ha posada, perquè si li he dit que m'ha despertat la tele.. no ho sé... posa un complement directe. Es col·loca a la finestra a controlar. A la finestra no seria un complement directe. Traiem aquest sintagma. Es col·loca. Hi ha gent que es col·loca a seques, sí. El meu pare es col·loca a la finestra. Coses del meu pare. Fa uns anys. Ara ja no visc amb ell. La veritat és que sí que fa temps d'això, però encara tinc la mateixa imatge al cap. Tinc... Complement directe.

A veure, què podia controlar allà a la finestra... El verb demana alguna cosa més. Pot controlar en general, teniu raó. Hi ha gent que controla. I punt. L'edifici sencer del davant, que tenia piscina i nou pisos, és alt, eh, per una ciutat petita és alt i a cada pis posa-hi unes sis finestres, tres de cada família, és a dir, dues famílies. Cada família, doncs, posa-hi com a mínim tres persones, no són blocs de parelles ni de solters, són blocs de famílies, si multipliques... quanta gent surt per controlar?

Exacte. 63. 63 persones per tenir controlades des de la finestra. Que si una ha quedat embarassada, tot ho controlava el meu pare, que si fa dies que no veu l'home de la del setè. Que si n'hi ha tres que s'estan més hores a la piscina que a casa. El meu pare. 59 anys. Ara mateix. Quan controlava tant, en tenia quants?

No ens veiem gaire, ara. I, esclar, quan vaig a casa seva no me'l trobo a la finestra. Està per mi. Més del que joestic per ell.

Estava per mi. Més del jo estava per ell. Perdó.

A vegades pensava que quan mirava per la finestra em controlava a mi, no ho sé, ja sé que jo era a casa, al llit, i ell ho sabia, però pensava, està mirant si em veu. No estava boig el meu pare, no és això. Sempre se m'entén malament. Per això no lligo. No lligo. Apa, ja ho he dit. Abans em pensava que era perquè no soc guapo. Però es veu que sí que soc guapo però no em sé explicar i sempre la cago i no lligo.

Això, que em controlava a mi, que estava pendent de mi, que patia per mi. Allà a la finestra. No ho sé. És una bestiesa. Ho sé. Però me l'imaginava veient-me creuar el carrer i pensant: ja és aquí, el meu fill ja torna de classe i ja és aquí. Crec que no m'estic explicant bé, perquè el meu pare treballava i era poc a casa entre setmana, però jo m'ho imaginava quan el veia a la finestra els caps de setmana. I és absurd perquè jo tenia vint anys, ja, no era cap nen. Però el meu pare s'ho pensava.

Dic jo.

Perquè quan mira a través de la finestra el complement directe devia ser jo, no? Em controla a mi, no?

És agradable controlar. que els altres estiguin bé.

No ho sé... suposo que és per això em vaig fer professor.

I suposo que per això em van matar.

Suposo que per això ens van matar a tots.

Això del temps verbal no ho porto gaire bé... La història del meu pare és passat. Pretèrit perfecte o imperfecte. Això que ens mataran a tots és futur. Futur immediat.

Ens mataran a tots.

Quin és el complement directe?

2.

A la sala de professors.

BLASCO, *entrant.*

No han arribat no?

EDU

Tu els veus?

LLUÍS

Qui no ha arribat?

LAIA

Els de quarts d'ESO. No han vingut a classe.

LLUÍS

Els de quart d'ESO?... no pot ser...

En Lluís agafa el seu mòbil i truca, espantat.

BLASCO, *a Edu.*

Tu què? Arreglant el món...

LAIA

Toma...

Però ningú no ens va dir res que els de quart d'ESO avui no vindrien no?

BLASCO

Qui ens ho havia de dir?

EDU

Aquí ha estat bé.

BLASCO

Home, però si em dona la raó.

EDU

La Rosa no dona senyals de vida, no?

LAIA

Sense directora i sense alumnes.

BLASCO

El somni de qualsevol professor.

LLUÍS

Però no en sabeu res de res?

En LLUÍS continua atabalat. Truca, remena papers, busca alguna cosa... no sabem què.

LAIA

Que faltin a la primera, vale, per poder estudiar, però a la segona tenien l'examen...

BLASCO

Hi ha un bar aquí darrere.

LAIA

No seran tots al bar.

EDU

Ho diu per si hi anem. Nosaltres.

BLASCO

Heu fet mai una birra un dimecres a les 9 i 5 del matí? Eh que no? Si voleu la fem mentre parlem del POA del curs següent, eh, Lluís.

EDU

Jo corregint exàmens tota la nit i encara no he acabat.

BLASCO

Tu tranquil, potser no apareixen en tot el dia i també t'estalvies la classe.

LAIA

Fatal?

EDU

Fatal és poc.

LAIA

Em sap greu perquè es perdran l'examen de la segona guerra mundial.

EDU

Ara quedaré molt malament però sempre dubto de si va començar el 39 o el 41.

BLASCO

Ei 41.

EDU

Sí, no?

LAIA

No m'ho puc creure.

Blasco, aquí no es fuma.

BLASCO

Va. Marxem o què?

LAIA

Truco a la Rosa.

EDU

No et contestarà.

BLASCO

Les baixes per depressió ja ho tenen això.

EDU

És per depressió?

BLASCO

Què et pensaves?

EDU

No, no ho sé... Jo amb aquestes coses...

BLASCO

És tan bona persona.

LAIA

Esteu embolicats vosaltres?

EDU

No.

BLASCO, *gens convençuda*.

Sí.

LAIA

Doncs res.

BLASCO

No serveix de res esperar aquí.

LAIA

Però hem preguntat res als altres alumnes? Potser saben alguna cosa.

LLUÍS

No sabran res. Hòstia puta, és que no m'ho puc creure...

BLASCO

Què et passa, Lluís?

LLUÍS

Doncs que estic descol·locat.

BLASCO

Treballes massa. Saps que sempre penso que deus viure aquí?

Va, anem al bar.

LAIA

Jo no vinc.

BLASCO

I què vols fer?

LAIA

Trucar a la Rosa altra vegada. O no sé. A algú. És estrany, no? Dues classes senceres fent campana...

BLASCO

Pots trucar des del bar, també.

EDU

És alcohòlica.

BLASCO

Fill de puta.

EDU

Gràcies. Jo tampoc no vinc.

LAIA

La Rosa no contesta.

EDU

I per què estava deprimida? Vull dir... No sé si deprimida és la paraula. Està bé, ara? No ho sé. Potser no ho hauria d'haver dit, no?

BLASCO

A la seva edat, directora d'escola i maltractada.

LAIA

No està casada.

BLASCO

No cal. Amb els alumnes en té prou. Li falta personalitat.

EDU

La que et sobra a tu.

LAIA

He portat un termo si en voleu.

BLASCO

Però per què ens hem d'esperar?

LAIA

Perquè els alumnes vindran.

BLASCO

Ja. Les nou i deu. Heu pensat que potser s'han mort tots?

LLUÍS

Blasco!

EDU

Calla.

LAIA

Blasco, a vegades se te'n va.

BLASCO

Era broma. És el que té ser científica. Et tornes insensible.

EDU

Ah ets científica? Perquè expliques la taula periòdica, esclar...

LAIA

Científica no ho sé, però insensible sí.

BLASCO

Jo marxo. Si apareixen i volen fer classe ja hi sereu vosaltres.

LAIA

Espera un moment, truco de nou a la Rosa.

BLASCO

Truca. Jo vaig a fer la meva cerveseta de dimecres al matí.

*La BLASCO fa per sortir, però quan obre la porta, la ROSA li cau a al damunt, feta un nyap.
Bruta, amb la roba esquinçada, plena de sang, com si li hagués passat un cotxe per sobre.
La cara de tots és un poema.*

LLUÍS

Ja ha començat.

En Lluís surt corrent de la sala de professors. L'EDU es mira el panorama. La LAIA i la BLASCO busquen la seva ajuda amb la mirada però l'EDU no sap què fer i surt.

ROSA, *parlant malament.*

M'ha trucat demanant que li revisés uns exercicis.

BLASCO

No se l'entén.

ROSA

M'ha trucat demanant que li revisés uns exercicis. Estic de baixa, he dit, però era la... com es diu... un moment que ara se me n'ha anat el nom. Aquella nena de segon de batxillerat, la dels... de les dents... de les dents separades...

TOTS

La Clàudia.

LAIA

Pobra...

ROSA

La Clàudia és bona estudiant. Jo ja em trobo millor. Em trobava millor. Ara no sé com em trobo.

BLASCO

Seu.

ROSA

No, no. Li he dit que no calia seure. I li he preguntat on eren els seus pares. És que m'ha dit que els seus pares no hi eren, que no la podien portar a classe, que anés a casa seva a revisar uns exercicis i si després la podia portar a l'institut.

BLASCO

No sabia que tenien tan bon rotllo amb la Clàudia.

LAIA

Rosa, a veure, què ha passat?

BLASCO

Es pot fer això entre profes i alumnes?

ROSA

Quan m'he aixecat he pensat: avui és el dia que has de tornar a l'institut. Pots passar per ca la Clàudia. Parles amb els seus pares. Has fet més d'un cafè amb ells. Ai, no, però si els seus pares no hi eren m'ha dit la Clàudia. I m'he posat nerviosa. Per un moment he pensat que em tornava a venir la depressió.

BLASCO

Les depressions no venen.

ROSA

Però la Clàudia sola a casa, amb exercicis de matemàtiques, em truca, el dia que vull tornar a l'institut. Doncs hi vaig. Passo per allà amb cotxe, no? I els seus pares on eren? Els pares passen de tot hòstia! No?

BLASCO

Sí, sí.

LAIA

Sí.

ROSA

I he agafat el cotxe. Tremolo al volant però és igual. I si em paren i marco? Aquests dies he begut una mica per calmar la depressió. A les vuit del matí o abans no hi ha controls, no?

LAIA

Què està dient?

BLASCO

Ella sí que ha fet la cerveseta veus?

LAIA

Rosa, sisplau...

ROSA

Jo. Què?

LAIA

Què ha passat?

BLASCO

Però si no ho sap.

ROSA

On són la Clàudia i els altres?

BLASCO

No han vingut a classe. Els de segon de batxillerat avui s'han quedat a casa.

LAIA

Has tingut un accident. Anava beguda. On són aquells dos? Hem de trucar a una ambulància.

BLASCO

Deuen ser fora, no ho sé.

ROSA

Han estat la Clàudia i els altres. Cinc o sis.

BLASCO

Què?

LAIA

Mare meva. Té sang aquí al cap.

BLASCO

La rapem?

LAIA

Blasco...

ROSA

He entrat a casa i no hi havia els pares de la Clàudia, no, però hi eren ella i cinc o sis més. No em trobo bé.

LAIA

Has tingut accident?

BLASCO

T'ho està explicant.

LAIA

Truco a l'hospital.

ROSA

Un moment, un moment. Què m'ha passat?

LAIA

No ho sabem.

ROSA

Què m'ha passat?

BLASCO

Eres a ca la Clàudia per uns problemes de matemàtiques.

ROSA

M'ha enganyat. He entrat allà i...

LAIA

Rosa...

BLASCO

No pot parlar.

LAIA

Ja ho sé.

ROSA

Tenien pistoles.

BLASCO

Això. Per favor, les depressions...

ROSA

Dues o tres.

BLASCO

Definitivament ha begut.

LAIA

Els nens amb pistoles?

BLASCO

Tenen quinze anys. Jo no en diria nens.

LAIA

Què has fet, Rosa?

ROSA

Què volies que fes? He sortit corrent, m'he entrebancat a l'escala. He pensat no agafis l'ascensor. Baixa per les escales. Però ells tot darrere meu. I n'hi havia dos que ja eren dins el meu cotxe, oh, per favor.

LAIA

Que els nens han agafat el cotxe?

BLASCO

Diria que això és el de menys.

LAIA

Rosa!

ROSA

La Clàudia i els altres m'han atropellat.

BLASCO

Està fatal. Entre la depressió i el que es deu haver fotut aquest matí. Dutxem-la.

LAIA

Sí, potser sí.

ROSA

M'han atropellat.

LAIA

Rosa, anem. Que et dutxaràs.

La ROSA s'aixeca. Però de cop cau a terra.

ROSA

El peu. Em fa mal.

BLASCO

Hòstia puta!

LAIA

On són aquells dos?

BLASCO

No ho sé. Anem als vestuaris. Va.

ROSA

On em porteu? No em feu mal.

LAIA

Per favor...

BLASCO

No puc.

LAIA

És igual.

LAIA

Parem.

ROSA

Què passa?

BLASCO

Estirem-la aquí sobre.

De cop entren LLUÍS i EDU.

EDU

És morta?

3.

En una classe. O no.

En una pissarra s'hi projecta una diapositiva dels afusellaments del 3 de maig de Goya.

LAIA

Morts per culpa de la Guerra de la Independència. Maig del 1808. Apunteu. De la Independència. Sí. O Guerra del Francès. Del 1808 al 1814. Set anys que acaben amb el retorn de Ferran VII al poder. No, no surt al quadre. Ja. Però no.

El quadre és una representació pintada per Goya el 1814 dels fets de la nit del 2 al 3 de maig. Els soldats francesos afusellen els presoners espanyols que han fet durant la represàlia.

Si es veu sang?

Poca, no? Aquí una mica, sí.

La guerra del francès surt a l'examen. Evidentment.

El quadre, no. Això, a història de l'Art.

Ara que m'ho miro bé això sí que és sang. Un moment. Bec una mica de te. Perdoneu.

No m'hi havia fixat mai, però és igual. No la mireu i ja està.

Les primeres tropes franceses entren a Espanya per Catalunya el febrer de 1808, comandades pel general Duhesme. No cal que memoritzeu el nom. Més tard, les tropes de Chabran, que ocupen el Castell de Sant Ferran de Figueres. A finals de febrer, entren a Barcelona. 5427 homes i 1830 cavalls.

Arreu de Catalunya començaran enfrontaments locals: crema de paper segellat a Manresa o la constitució de la Junta de Govern i Defensa de Lleida.

Al juny tindran lloc els primers incidents bèl·lics importants a la batalla del Bruc.

Això vol dir morts. Evidentment.

Mort. Mort. Mort. Cada vegada hi ha més sang, no? O soc jo? És com si... Ai, un moment. Bec te.

De petita em vaig fer un tall aquí al cap. Els meus pares em posaven una fusta al llit perquè no caigués. I un dia vaig picar amb la cantonada. Devia tenir sis anys, jo, no ho sé. Me'n recordo de coses com aquesta i d'altres no.

Sempre em sap greu oblidar-me de l'aniversari de la meva mare. Però no me'n sap oblidar-me'n del meu pare. Al contrari. Me n'he oblidat a consciència. Ara em pregunteu si és el maig del 1955 o del 1808, amb els collons d'afusellaments de Goya i no sé què contestar-vos.

El meu pare era un fill de puta.

Puc entrar en detalls.

La meva mare, per sort, no.

El meu pare el dia que ens van matar, aquí, a la sala de professors, ni em va trucar.

La meva mare, sí. Ho va intentar. Evidentment no la vaig poder contestar. Jo era morta. Però la intenció és el que compta.

El meu pare no em truca mai.

No em trucava mai.

La meva mare, sí.

El meu pare és un home.

La meva mare, no.

Prefereixo les mares, també us ho diré.

Fins i tot quan es venen a queixar de les notes dels seus alumnes.

N'hi ha que no pensen el mateix. Diuen que les dones som més rebuscades.

No coneixien el meu pare.

Espero que sigui mort.

Com tots nosaltres.

4.

La LAIA i la BLASCO han anat a dutxar la ROSA. S'han quedat en LLUÍS i l'EDU.

EDU

Hòstia!

LLUÍS

Et fa angúnia la sang?

EDU

No. No, si ni ho havia vist. Mare meva com està tot això.

Què buscàvem allà fora?

En LLUÍS va a una pissarra i comença a dibuixar un plànol de l'escola, mentre l'EDU recull una mica la sala.

EDU

Hem atabalat tots els altres alumnes... I potser per res...

M'he posat una mica nerviós, veient la Rosa..

A mi són coses que em costen de pair. Quan passen, a les nits no dormo, després. I no ho sé.

No passen gaire sovint. No, accidents així, vull dir. Així, no sé com. Així...

Bufff. Quan passen...

LLUÍS

Doncs prepara't.

EDU

Eh?

Els accidents de cotxe també... Buffff... em posen...

L'efecte badoc es diu, no, allò de quan vas per la carretera i tot de cotxes es paren per mirar-ho?

Què miren?

Un rere l'altre allà. Jo sempre penso... Posa't al seu lloc. Tu ets el d'allà terra... No ho sé. És molt desagradable.

Pobra Rosa, diu que els alumnes l'han atropellada.

Has sentit que estava de baixa per depressió, no?

Però ella diu... això...

Vés a saber què li ha passat.

Els accidents, a vegades... Per què et toquen a tu?

LLUÍS

No ha estat un accident.

EDU

Eh?

LLUÍS

(Pel plànol) No hi ha més sortides, no?

EDU

Què fas?

LLUÍS

Així sabrem els llocs per on ens podem escapar.

EDU

Per favor. Tu també estàs deprimit?

LLUÍS

...

EDU

Perdona, perdona, però és que... Tot això. M'ho expliques?

LLUÍS

...

EDU

M'ho expliques o no?

LLUÍS

Doncs que em pensava que coneixia molt bé a una persona... o a dues... a unes quantes i al final res de res.

EDU

Com?

Mai no m'havies parlat així.

Mai no m'havies parlat tant, com a mínim.

Estàs deprimit...

Entra en JORDI.

JORDI

Hola.

EDU

Hola.

LLUÍS

Hola.

JORDI

Soc en Jordi Castillo. El pare de la...

LLUÍS

Clàudia.

EDU

La Clàudia.

LLUÍS

Ha parlat amb la seva filla?

JORDI

Aquest matí. No ho sé. Què passa? M'ha trucat la... Laia... demanant-me que vinguis.

EDU

L'hem espantat.

JORDI

Sí. Què passa? Està bé?

LLUÍS

No ho sabem.

JORDI

Què vol dir que no ho saben?

EDU

No ha vingut a classe.

LLUÍS

Edu...

JORDI

Què ha passat?

LLUÍS

No ho sabem.

JORDI

...

LLUÍS

Segui...

JORDI

No vull seure. On és la Clàudia? Hauria de ser a classe. Té examen d'història.

EDU

Ja no.

LLUÍS

No.

JORDI

És a l'hospital.

EDU

Ella no.

LLUÍS

Ni ella ni ningú.

EDU

No, no, ni ella ni ningú. Per sort.

JORDI

Ha passat alguna cosa a l'Institut?

LLUÍS

Sí.

EDU

La directora...

LLUÍS

Hem de parlar.

JORDI

(Al telèfon)

Clàudia. Soc el papa. On ets? Truca'm quan sentis aquest missatge.

No contesta.

LLUÍS

Normal. La seva filla... a mi també em costa de creure. I em fa mal, no es pensi...

JORDI

Què vol dir normal?

EDU

Realment t'has cregut la Rosa, mare meva...

LLUÍS

La seva filla...

EDU

La seva filla és molt bona alumna. Almenys amb mi. Calla molt. Però treu molt bones notes. Sempre penso que amaga alguna cosa. Perdó. És maca, eh. Quinze, no? Ha tret la millor nota de l'examen. Tota la nit corregint. La millor nota. No és que fossin molt bones les altres. Però la Clàudia té la millor nota amb diferència. I les dents separades. Es pot posar ferros o alguna cosa? Estudia molt, no? Avui no ha vingut. Ni ella ni ningú, de fet. Però això no vol dir que no estigui bé. Potser és festiu i no ho sabem. A vegades passa. I com que tenim la directora de baixa per depressió...

LLUÍS

No és festiu.

JORDI

No.

EDU

No, però potser fan vaga. I per això no han vingut. Perdó per com tenim tot això.

JORDI

Sí.

Per què m'han trucat?

EDU

No, no, jo no l'he trucat.

LLUÍS

Edu, sisplau.

EDU

La Laia.

LLUÍS

A veure, sospitem que la seva filla pot haver... Segui, de debò. Aquí.

EDU

(apartant uns fulls) Són els meus exàmens perdó. Miri, el de la seva filla.

JORDI

Gràcies.

Què ha fet la clàudia?

EDU

El millor examen, de debò.

LLUÍS

Tenen problemes a casa?

JORDI

Com?

LLUÍS

Amb la Clàudia.

EDU

Però si és súper tranquil·la.

LLUÍS

No sóc la persona adequada potser però vist que no hi ha ningú més i que ha vingut... No sé si l'haurien d'haver trucat.

JORDI

Vostè qui és?

LLUÍS

Lluís. Educació Física.

EDU

No se'ls confon mai. Jo soc l'Eduard. De Llengua i literatura catalanes.

JORDI

M'estic atabalant una mica. La meva filla està bé?

EDU

Sí.

LLUÍS

Suposem que sí.

JORDI

Però no ha vingut a classe.

LLUÍS

No. Pot estar implicada en una mena de...

EDU

Malifeta.

LLUÍS

Atemptat.

JORDI

Com?

EDU

Res.

LLUÍS

La seva filla ha atropellat la directora de l'escola.

JORDI

...

EDU

Lluís... Jordi... A veure...

LLUÍS

És viva, no pateixi. La directora. Cops, sang, s'ha desmaiada. Però és viva. No pateixi. La seva filla no ha matat ningú. Encara.

JORDI

Què diu?

LLUÍS

Suposo que és dur. No tinc fills però m'ho imagino... Un fill se te'n va de les mans perquè no estàs gaire per ell...

En JORDI és a punt de clavar un cop de puny a en LLUÍS però' EDU s'hi fica pel mig i el rep ell.

EDU

(S'ha fet mal a la mà) Hòstia.

LLUÍS

No em creu. Ho sé. Ara vindrà la Rosa. Ja es coneixen, em penso. Ella li explicarà.

Entra la ROSA, amb la LAIA al darrere.

LLUÍS

Rosa, el pare de la Clàudia Castillo.

ROSA

Hola, Jordi.

JORDI

Rosa, què ha passat?

LLUÍS

Li hem intentat explicar el que t'ha fet la Clàudia.

La Rosa s'ho pensa un moment.

ROSA

La Clàudia no m'ha fet res.

LLUÍS

No? Com que no?

EDU

Com estàs Rosa? Et veig molt millor.

JORDI

Algú em pot explicar per què m'heu fet venir?

ROSA

Ho sento. Ha estat la Laia. Es pensava que...

LAIA

Ho sento.

JORDI

Ho sento què?

EDU

Rosa, tinc un jersei si vols.

ROSA

Estic bé.

LLUÍS

Ell tampoc no sap on és la Clàudia. Jo l'he trucada i res. I aquests dies, a veure no us ho volia dir, però...

JORDI

Rosa, què passa?

LAIA

Ho sento, de debò, quan l'he trucat estàvem...

EDU

És el primer dia que torna a l'escola.

LLUÍS

O fem alguna cosa o acabaran amb nosaltres. Mare meva...

EDU

Ara fa molt més bona cara.

LAIA

Però abans... No l'ha vista, però...

LLUÍS

Rosa, sisplau. Estic atabalat. Aquests dies he sentit coses dels alumnes i això que ha passat i... tant de bo que no... però has arribat tota... i ara dius això.

ROSA

Prou.

JORDI

Fer-me sortir de la feina per dir-me que la meva filla ha atropellat una professora...

ROSA

Qui t'ho ha dit?

JORDI

Eii.

ROSA

Ja. Doncs s'ha equivocat.

LLUÍS

M'he equivocat?

EDU

Ja deia jo...

LAIA

No ho sé. L'hem dutxada i després ha començat a dir que no...

ROSA

Laia, sisplau.

No m'ha atropellat ningú.

He estat dos mesos de baixa. Dos mesos i una setmana. Els metges em van donar pastilles. Però jo vaig pensar que també beuria una mica, mira, per animar-me. Ahir a la nit vaig beure. I vaig prendre'm les pastilles. Ja estava millor però si havia de tornar a classe, què voleu que us digui. No em veia amb cor. I aquest matí, tampoc. Per això he tornat a prendre'm les pastilles i també he begut. I això... He agafat el cotxe, no he vist que me n'anava de la línia aquí al polígon del costat i ja ho heu vist. Paf. He sortit del cotxe, suposo, he vingut fins aquí. I ja està.

LLUÍS

Però i el que has explicat de la Clàudia i els altres alumnes? Aquests dies he vist missatges dels alumnes al facebook, i als seus blocs, no em pensava que fos veritat tot el que deien, però... veient el que t'ha fet la Clàudia...

JORDI

Que calli.

ROSA

M'ho he inventat.

LLUÍS

No pot ser. M'agradaria que t'ho haguessis inventat. Però no pot ser.

JORDI

Per favor...

ROSA

A veure, Jordi. Ho he explicat perquè ens tenim confiança. Aquest matí, entre les pastilles i... doncs mira... he perdut el control del cotxe, he tingut accident i el xoc m'ha fet dir tot de bestieses.

LAIA

Però ara ja està bé. Eh que sí?

ROSA

La teva filla no ha vingut a classe, no, però tampoc no m'ha atropellat.

EDU

L'hem fet venir per res. Però, si vol, el podem convidar a un cafè.

ROSA

Edu...

EDU

O dos.

JORDI

Rosa, però a veure... És que no sé què dir-te ara... La veritat és que... No ho sé.

LLUÍS

Però una cosa... I els alumnes, on són? Que no ho veieu que tot plegat...

ROSA

Lluís, deixa-ho estar.

EDU

Ara hem de calmar aquest home.

LAIA

En Lluís té raó, però...

ROSA

Laia.

LLUÍS

On són els alumnes de segon de batxillerat?

Entra la BLASCO.

BLASCO

A classe.

Diuen que tenen examen de la segona guerra mundial.

La LAIA fa per sortir corrent.

LLUÍS

A classe?!

La LAIA tanca la porta de cop.

5.

En un bar amb un col·lega. O no.

JORDI

Quan l'alumne o alumna té germanes o germans escolaritzats al centre o pares, mares o tutors legals que hi treballen en el moment en què es presenta la preinscripció: 40 punts.

Quan el domicili habitual és a l'àrea d'influència del centre: 30 punts.

Quan a instància del pare o la mare, el tutor o la tutora, guardador o guardadora de fet, es pren en consideració, en lloc del domicili habitual, l'adreça del lloc de treball i aquesta és dins l'àrea d'influència del centre: 20 punts.

En el cas de la ciutat de Barcelona, quan el domicili habitual és al districte municipal del centre sol·licitat en primer lloc, però no en la seva àrea d'influència: 15 punts.

Quan el domicili habitual és al mateix municipi del centre sol·licitat en primer lloc, però no en la seva àrea d'influència: 10 punts.

Etcètera, etcètera, etcètera...

Els fulls estan molt ben explicats. Molt.

I quan vas a la reunió del centre, amb la directora, perquè t'expliquin quin és el projecte educatiu, si se centra en la continuïtat i la confiança, en la integració i l'atenció personalitzada, en les noves tecnologies, en la formació personal, en la relació grupal, en la independència de l'alumne, en el control restrictiu, en l'obertura-adaptació al món, en la natura, en conceptes maternals, paternals, en l'educació en les arts per una formació científica, posterior.

Tu escoltes tot això i sumes punts, escoltes i sumes, escoltes i sumes, i arribes a casa i parles amb la teva dona, vens a de la feina, on has estat sumant i escoltant, sumant punts i escoltant projectes educatius, sumant projectes i escoltant punts, ja no saps ni què sumes ni què escoltes, perquè busques papers que demostrin l'empadronament, busques punts on sigui, busques entendre si t'estan venent la moto amb el projecte educatiu de la confiança grupal, busques la cara de la directora i li agafes confiança a la directora i arribes a casa i la teva dona no li ha agafat confiança a la directora i teniu els punts per anar a aquella escola i la directora et transmet confiança, per com parlava de la integració grupal i de la formació mixta en ciència i humanitats a llarg termini i per com et mirava mentre parlava. Fora, això no. Penses en l'educació de la teva filla, la Clàudia aquí estarà bé, tenen des de primària fins a secundària, això és bo, no canviarà d'escola, la directora ho ha explicat molt bé, però la teva dona no ha rebut la mateixa confiança, potser perquè a ella no l'ha mirada ni un moment o potser perquè no ha entès ben bé els conceptes creuats de comoditat-confiança-evolució i tu sí, i li expliques, punts, escola, punts, escola, directora, és perfecta i passen dos dies, el termini s'acaba, i finalment... ella diu que no. I tu insisteixes, et pensaves que diria que sí, però realment la directora no va acabar d'agradar-li, diu que els cabells no sé què, que els cabells no sé què, no m'ho puc creure, què miraves tu mentre parlava, jo ja sé el que mirava, però també escoltava, i em va semblar molt bé i tu dius no sé què dels cabells perquè calli, quina escola proposes, no

aquesta sí que no, ho sento, sí, és al barri, a dos minuts, però les fotos que tenien penjades als passadissos, com a mínim eren d'abans que morís Franco, ho sento, però no. I els cabells, de la directora, no ho sé, no saps què dir, fa tants de mesos que penses en punts i escoles que tampoc no et ve al cap un motiu contundent per convèncer-la. I no us parreu durant unes quantes hores, dormiu separats, un dia més i si trigueu gaire potser la Clàudia es queda sense escola: somies que la teva filla és una desgraciada de gran, molt desgraciada i l'endemà quan m'aixeco li dic a la meva dona, plorant i ella em diu que pari, que no cal que faci el número, que ella també creu que la meva opció és la bona, que l'únic que la fa dubtar és la directora, però que ja la canviaran tard o d'hora. I, sí, la canvien, però la nova que ve, quan la Clàudia ja tenia dotze anys, també em transmet confiança, molta confiança, i la meva dona no para de dir-me que hem canviat per pitjor i jo insisteixo, tots aquests anys insistint, primer sumant punts i escoltant projectes, i ara insistint que és la millor escola per la Clàudia, i que la nova directora és millor que l'anterior i la convenço, la faig callar quan es queixa, perquè estic convençut del que dic: l'escola de la Clàudia és la millor; la directora de la Clàudia és la millor.

La directora de la Clàudia és la borratxa que pren pastilles.

A vegades, a la vida, vius convençut d'una cosa tan enormement estúpida que no et deixa veure les altres coses, que són estúpides però no tant.

6.

A la sala de professors. La ROSA és al telèfon.

ROSA

No, Clàudia, a veure, jo ja he mentit. Sí, he mentit. No, això no ho podeu fer... Clàudia, no...

De sobte entra en JORDI. La ROSA penja de cop. Està molt nerviosa.

ROSA

Déu n'hi do, no?

JORDI

Sí.

ROSA

El primer dia i tot això. Ho sento de debò. He parlat amb tota la franquesa del món perquè ens tenim confiança.

JORDI

Ja, però/

ROSA

Ho sento, Jordi, de debò...

JORDI

Rosa...

ROSA

La Clàudia està bé i això és important.

JORDI

No entenc què ha passat.

ROSA

S'han atabalat i t'han trucat. Culpa meva. Ja saps que aquests dies, setmanes, mesos, no he estat gaire bé i he tornat doncs que... potser encara no hauria d'haver tornat, però els alumnes estan bé. La teva filla està bé.

JORDI

El de gimnàs ha dit que la Clàudia t'havia atropellat.

ROSA

Culpa meva. De nou. No facis cas de res. Psssss. Borrat. Ja està.

JORDI

No, ja està, no. He sortit de la feina perquè m'han trucat de l'institut.

ROSA

Escola-Institut. Primària-Secundària-Batxillerat.

JORDI

Això. I resulta que no passa res que tot és culpa de... com has pogut Rosa? No em pensava que això nostre...

ROSA

Ui, no, no t'equivoquis. No té res a veure amb nosaltres.

JORDI

Ja. Doncs...

ROSA

Ara ja estic bé. Necessitava la dutxa. Ja està. Estic bé. I em preocupo pels meus alumnes. La teva filla, la primera.

JORDI

La meva filla, la que t'havia atropellat?

ROSA

Va, prou. No em facis tornar a demanar disculpes. La teva filla està fent un examen d'història ben tranquil·la. He tingut un mal moment. No s'acaba el món. L'escola continua com sempre.

JORDI

A mi em sembla que no.

ROSA

Ja. Jordi, escolta... Torna a la feina i ja està. De debò.

JORDI

Primer vull veure la meva filla.

ROSA

És a classe.

JORDI

M'és igual.

ROSA

Ja. Si t'entenc eh, és molt normal. Però és que no puc treure una alumna de classe així com així. Fem una cosa: tu torna a la feina i a la pausa li dic que et truqui. No?

JORDI

No.

La ROSA es va atabalant.

ROSA

Ja. Però què hi faràs aquí, Jordi? És que... No ho sé...

JORDI

Avisa la Clàudia que vingui aquí.

ROSA

No puc. Pel bé de la teva filla i de la seva educació. M'entens?

De sobte entren en LLUÍS i la LAIA. No saben que hi ha la ROSA i en JORDI.

LLUÍS

Com ha anat? Has notat alguna cosa estranya amb els alumnes?

LAIA

Lluís, per favor.

LLUÍS

Què ha dit la Clàudia?

LAIA

Perdó.

ROSA

Res. El Sr. Castillo ja marxava.

JORDI

Tu ets la Laia, no? Molt bé. M'has trucat. Doncs digue'm on puc trobar la meva filla.

LAIA

Tenia classe de química ara.

JORDI

On és això?

ROSA

No!

LAIA

No, a veure... No és a classe de química.

LLUÍS

Rosa, podem parlar?

ROSA

No.

JORDI

O m'hi portes tu o hi vaig tot sol. Pel que serviu...

LAIA

Perdoni?

JORDI

Això, que no necessito que retardats mentals m'hi acompanyin.

LAIA

Rosa...

LLUÍS

Rosa...

JORDI

M'hi portes o no?

LAIA

A veure, jo li demanaria que es tranquil·litzés. Sembla que ha quedat clar... no?, que la seva filla només ha fet campana de la primera classe. La seva filla i els altres. Però ja està no li passa res. Una campana...

JORDI

Per això vull parlar amb ella.

JORDI surt.

LAIA

Què li farà? Rosa, li farà alguna cosa. Has vist com s'ha posat?

LLUÍS

Jo patiria més pel que li pot fer la Clàudia a ell. La conec bé i... Em pensava que la coneixia bé...

ROSA

Prou, Lluís.

Entra l'EDU.

EDU

Encara continues igual? Tu i la Clàudia què teniu? Que és una nena...

LLUÍS

Però que no us adoneu del que passa? Rosa, sisplau, explica la veritat...

LAIA

Rosa, què passa?

EDU

Que ha tingut un accident. A mi els accidents, bufff... i allò de... com es diu... l'efecte badoc... És normal, pobra Rosa.

LLUÍS

No és normal. Laia, a tu et té confiança. Parla amb ella.

LAIA

Rosa, a veure, no negarem que tot plegat és una mica estrany. Rosa, promet-me que és veritat i que no passa res. Que realment has tingut un accident.

EDU

L'esteu atabalant.

LLUÍS

Rosa.

LAIA

Rosa.

EDU

Què feu?

LLUÍS

Rosa.

LAIA

Rosa.

ROSA

Soc una borratxa deprimida. Estàveu esperant que digués això? Doncs ja ho he dit. Aquí no ha passat res. Què voleu més que us digui.

LAIA

Ho sento Rosa. Ho sento de debò. Va, ja està. No passa res.

EDU

Esclar que no passa res.

ROSA

No passa res, no.

EDU

Vaig a buscar cocacoles. El sucre va bé per coses així.

L'EDU fa per sortir i, quan obre la porta, hi ha la BLASCO tota plena de sang.

EDU

Hòstia puta!

LAIA

Blasco...

LLUÍS

Rosa, sisplau.

ROSA

Què?

Tots estan ajudant la BLASCO, menys la ROSA, que no es pot moure.

BLASCO

Estic bé.

LAIA

No estàs bé. Edu, aquí. Lluís...

LLUÍS

Ho veus com en el fons t'agrada manar?

BLASCO

Que no veieu que estic bé?

EDU

Nosaltres sí que et veiem, però tu, amb aquest ull.

La BLASCO cau a terra. L'aixequen com poden quan entra en JORDI.

JORDI

No he trobat la Clàudia.

És morta?

7.

En una classe. O no.

BLASCO

La valència d'un element indica quina és la seva capacitat de combinació amb d'altres elements. Per exemple, amb molt poques excepcions, un àtom d'hidrogen es combina com a màxim amb un àtom d'un altre element. Així podem trobar molècules com H_2 , HF i H_2O . Direm que l'hidrogen té valència 1.

Tot i així, un àtom d'oxigen es combina amb dos àtoms d'hidrogen per a donar la molècula de l'aigua. H_2O . Un àtom de nitrogen es combina amb tres àtoms d'hidrogen per a donar la molècula d'amoníac. NH_3 . Un àtom de carboni es combina amb quatre àtoms d'hidrogen per a formar la molècula de metà, CH_4 . Per tant, es diu que l'oxigen, el nitrogen i el carboni tenen valència 2,3 i 4, respectivament.

La valència dels elements és una propietat periòdica ja que tots els elements d'un grup tenen la mateixa valència.

Repeteixo doncs: la valència d'un element indica quina és la seva capacitat de combinació amb d'altres elements.

La meua valència és zero.

Ni amb nitrogen, ni amb oxigen ni amb res.

La meua valència natural és zero. Com a molt, apareix un 1 o un 2 si hi ha interessos pel mig. Soc clara. M'ho van ensenyar els meus pares. Ser clar i lluitar pel que vols. Les altres persones només hi són per evitar que ho aconseguixis. Encara no entenc perquè es van casar, ells. La meua filosofia de vida és la seva, per molt salt generacional que hi hagi entremig. Ja puc intentar pensar el contrari, que la idea aquesta me la van ensenyar ells i si m'ho van ensenyar ells deu ser per alguna cosa. Deu ser perquè ells també estaven convençuts que, de valència, cap, que de capacitat de combinació amb altres elements, ni parlar-ne. Però es van casar. Tinc la sensació que, si et baixes els pantalons i demostres que tens una mica de valència, t'acabes transformant. I que als meus pares, de mica en mica, els va passar això. Però ells continuaven creient o creient que creien el que creien abans de casar-se. Per si un cas, jo no m'arriscaré.

La meua valència sempre ha estat zero. De forma periòdica.

8.

JORDI

Si ho estic entenent bé, la meva filla ha fet tot això, no?

BLASCO

La Clàudia m'ha rebentat l'ull, després en Gregor m'ha posat la paperera al cap i m'han tirat escales avall. Amb això s'ha acabat la meva etapa docent.

LAIA

O sigui que sí que t'han atropellat la Clàudia i els altres?

ROSA

Ahir era a casa, després de prendre'm les dues últimes pastilles amb un programa de futbol posat. Ni idea de futbol. Però mira... allò que canvies i fan futbol, canvies i fan futbol, canvies i fan futbol...

LAIA

Rosa, per què has mentit?

ROSA

I em vaig prendre les dues pastilles pensant què hem fet tot aquest temps des que jo soc directora. I em vaig posar contenta, deprimida però contenta, em deia, Rosa, estàs deprimida però contenta i mira, futbol, sí, estava deprimida, sí, però contenta també, perquè fa dos anys un alumne va grapar la Laia a classe d'història i l'any passat van trencar les vitrines del laboratori, però ja està, res més. Baralles, baralletes petites, res, i ja està...

LAIA

Rosa, va, sisplau.

ROSA

Ara us ho puc confessar: no vaig agafar la baixa per culpa de l'escola. Soc soltera i els alumnes es pensen que no he follat. I se n'aprofiten. Que ho facin. Jo follava. (*Per en Jordi.*) Ell, també. I érem feliços. Em pensava. Però era mentida.

I ahir mentre mirava el programa de futbol pensava: L'escola-institut m'agrada. Em fa feliç. Convençuda que tornar seria el millor que em podia passar, fins i tot convençuda que els alumnes tindrien ganes de veure'm. Tres mesos fan que trobis a faltar una persona sigui per bé o per riure-te'n no?

Doncs Rosa ves allà, que se'n rigui de tu, que en el fons això els ajuda a treure bones notes. Els alumnes de la teva escola tenen una bona mitjana. Són bons alumnes. El mètode de la nostra escola-institut funciona.

Però això també era mentida. No ho hem fet bé, no? No ho hem pogut fer bé si ara ens tracten així... no?

LAIA

Algú sap el número de la policia?

LLUÍS

Jo de tu no ho faria. La Clàudia...

LAIA

La Clàudia ha fet tot això...

JORDI

Detindran la meva filla...

LAIA

Truco al 012. Allà ho sabran.

ROSA

No truquis. (*Ensenyant el mòbil*) He mentit perquè la Clàudia diu que si truquem a la policia o intentem sortir ens mataran.

EDU

Tinc ametlles salades a la bossa. Algú en vol?

LLUÍS

(*Pel mòbil*) Sí que és la Clàudia. Sí. Escriu els missatges així.

ROSA

Jordí, abans he intentat que marxassis però no...

JORDI

La meva filla escriu així...

LAIA

Molt bé. I ara què fem?

LLUÍS

Crec que hem de decidir nosaltres. Per això he preparat un mapa.

LAIA

No podem trucar a la policia... Perquè no podem, no?

LLUÍS

No.

LAIA

Segur que no? Els nanus no tenen perquè saber-ho.

LLUÍS

Ho sabran.

LAIA

Provem-ho. La policia pot venir d'incògnit i no passarà res. Truquem.

ROSA

No!

LLUÍS

No!

JORDI

No!

LAIA

Doncs què fem? No ho sé... Què fem?!

EDU

Té, Jordi. Vols que parlem?

Els altres voleu ametlles o no?

BLASCO

Merci.

EDU

No en tinc més.

LAIA

Molt bé. No truquem a la policia. Doncs... Què fem...

Jordi...

JORDI

Sí.

LAIA

Com estàs?

JORDI

Home...

LAIA

Blasco... tu?

BLASCO

Algú té referències de la Bayer o algun conegut que hi treballi que m'hi pugui col·locar...

LAIA

Lluís...

LLUÍS

A veure, espero que ara em feu cas. El mapa de l'institut... La llista d'alumnes. Comentaris que he tret dels seus facebook. Fotos. Les he agafades dels expedients.

LAIA

Ja.

Rosa, no sé què he de fer. La directora ets tu.

LLUÍS

Però m'escolteu? La Clàudia és la líder de tot això. Conec les seves estratègies.

EDU

A veure, però que no us n'adoneu que teniu el pare aquí? Jordi... La Clàudia és una de les millor alumnes que he tingut mai. Mireu. No, no és aquest l'examen. No ho sé. Però l'és.

JORDI

No cal, Edu.

EDU

L'últim que ens toca és fer sentir culpable aquest home, que segurament ha lluitat molt perquè la seva filla tregui aquestes notes, perquè la seva filla sigui la delegada any rere any, perquè la seva filla arribi a casa i es trobi el seu pare que l'ha ajudada mil vegades amb dictats, amb els dibuixos, amb els treballs de recerca, el que no podem fer és torturar aquest home dient que la seva filla és una filla de puta assassina perquè si sent això evidentment se sentirà culpable d'una cosa que no ha fet. Com a bon pare que és.

JORDI

La Clàudia viu amb la seva mare. Gairebé no ens veiem mai.

LLUÍS

Vaig a parlar amb ells.

LAIA

No.

LLUÍS

Sí. No patiu. De debò.

Sé el que els he de dir.

9.

En una classe. O no.

La Course-Navette és una prova que serveix per mesurar la resistència. Haureu de recórrer una distància de 20m repetidament seguint el ritme que marca un senyal acústic (ho tenim gravat en una cinta d'àudio, però també hi ha la versió CD o la versió PC). El ritme de la marca, del piiiip, cada vegada és més ràpid, cosa que us obliga a augmentar progressivament la velocitat. La prova en total té 23 períodes. I la velocitat final és aproximadament de 18,7 km/h, si és que podeu acabar la prova. Hi ha tres factors clau. La vostra capacitat de mesurar l'energia; el control del temps i la concentració. Ah, i un altre: incorporar el ritme de les marques, dels piips, com una part més del vostre cos.

Tu corres i pip, corres i pip, corres i... pip, ara sí, vas agafant el ritme, pip, el ritme se't fica a dins mentre corres, i tu concentra't en la línia a 20 metres, pip, això, 20 metres més, pip, a casa, penses en la línia, pip, 20 metres, pip, 20 metres més, del sofà a la tele, de la tele a la cuina, pip, del lavabo a l'habitació, pip, la meva mare em crida i he d'anar a la cuina, pip, 20 metres, m'aturo aquí mama, i ella es pixava de riure amb mi, i anàvem al súper i el pip de la màquina se'm ficava a dintre, pa bimbo, pip, iogurts de plàtan desnatats, pip, pip, pip, pip... i m'agradava més anar al súpermercat amb la meva mare que quedar un dissabte a la tarda per fer una cocacola i un tros de pizza, ens fotíem això cada dissabte a la tarda, amb els de classe, quan tenia 15 anys, ens trucàvem i dèiem margarita pepporini quatre formatges a les 6 a la font lluminosa, i algun se'n fotia tres de talls, que eren com mitja pizza, i jo veia la pizza allà al bar, amb els de classe al costat i només pensava en la secció de congelats, quan passejàvem amb la meva mare, veia les mateixes pizzas però a la secció de congelats i després les sentia passar per la caixa registradora del súpermercat que ens cobrava i cada pizza feia piip, la de quatre formatges piiiip, la de tonyina, que n'agafàvem dues perquè el meu pare se'n menjava dues, piiiip, piiiip... i si era allà al bar, els de la meva classe em deien coses i jo ni sabia de què em parlaven, perquè tenia ganes d'estar amb la meva mare i no amb ells. Volia anar al súper.

I pocs mesos després, quan els de la classe ja no em trucaven, és l'únic que feia: anar al súper amb la meva mare a escoltar els pips.

I ara que sé que morirem tots, doncs hi penso. Sense voler penso que potser hauria estat millor no anar tant al súper i menjar més talls de pizza els dissabte a la tarda.

Em pensava que aquí havia fet amics, entre vosaltres, mentre feu la course navette em dieu que podem anar a prendre alguna cosa després i jo m'hi apunto, Lluís, ja has fet amics... però es veu que no.

Que em moriré sense tenir amics.

10.

LLUÍS

Ja està. He parlat amb ells.

EDU

Ja no ens matarà la Clàudia?

LAIA

Què diuen?

LLUÍS

Estan una mica nerviosos.

ROSA

Han parlat de mi?

LAIA

I no t'han fet res?

LLUÍS

No.

EDU

Va, Rosa, tranquil·la, amb tu ja ho han intentat i, res, ets més forta que un roure, eh Rosa, molt forta, ets!

JORDI

I de mi ha dit alguna cosa la Clàudia?

EDU

Que tenia ganes de veure'l, ja que no el veu mai.

LAIA

Rosa, què fem?

ROSA

Ja t'he dit que jo no puc.

LAIA

Ets la directora.

LLUÍS

Laia... Laia. M'escolteu, sisplau?

LAIA

Sí.

BLASCO

Em nego a fer res pel collons de nens.

LLUÍS

Blasco, sisplau.

BLASCO

Organitzeu-vos, i tant. Mira, feu grupets. Anaves a fer això, no, Lluís? Molt bé, ja veureu que bé que ho feu. Un grupet, dos grupets, tres grupets. Us sortirà molt bé.

LLUÍS

Si algú de nosaltres intenta marxar el mataran... però hem pactat.

BLASCO

Pactat?

LAIA

Pactat?

EDU

Pactat?

LLUÍS

Sabia com parlar-hi i ha funcionat.

EDU

Sabies com parlar-hi? Ja... Com que tu te'n vas a fer cerveses amb ells cada divendres a la tarda...

JORDI

Cerveses? Tu amb la meva filla?

LLUÍS

No són cerveses. Són cocacoles.

EDU

Això és ser un bon professor...

ROSA

Edu, sisplau.

LAIA

Això no passa.

EDU

Sí que passa. Ell és el profe enrotllat. Molt enrotllat. Ha estat idea teva tot això?

LLUÍS

Això no ho diguis.

EDU

Ho vau parlar fent un mojito amb els nens de 15 anys! És que entre la Blasco i tu...

BLASCO

La Blasco, què?

EDU

Que ell per massa i tu per poc. Tu no t'aprens ni els noms.

BLASCO

Tens raó. Però és un problema? Mira les notes de català i les de química.

EDU

Jo soc més exigent.

BLASCO

I jo m'explico millor.

EDU

Mira com t'ho agraeixen.

ROSA

Edu...

BLASCO

Jo sí que els agraeixo que m'hagin fet veure que això no és per mi.

EDU

Sola a casa estaràs molt millor.

ROSA

Teniu algun rotllo vosaltres?

LLUÍS

Volen parlar amb la Rosa.

LAIA

Amb la Rosa?

JORDI

I amb mi no?

LLUÍS

Diuen que si parlen amb la Rosa, pararan.

BLASCO

No els creieu. Amb mi han parlat poc.

LLUÍS

M'ho han dit de cor. Els conec.

JORDI

Calla, per favor, que només de pensar com els coneixes...

EDU

Més que tu segur.

JORDI

Tu de quina banda estàs?

LAIA

No hi ha bandes. Però per què volen parlar amb la Rosa?

LLUÍS

És la directora.

LAIA

La directora... és ella, sí.

ROSA

Voleu pastilles? En porto aquí... És l'únic que puc fer.

LAIA

Rosa. Per favor, prou.

ROSA

No puc, no puc...

LLUÍS

Rosa, ho has de fer.

ROSA

No puc, no vull que...

LLUÍS

No et faran res.

ROSA

Ja m'ho han fet, no?

LLUÍS

Sí, però, de debò...

JORDI

Amb mi no vol parlar-hi?

LLUÍS

No.

JORDI

Ni per telèfon?

LAIA

Anem-hi Rosa.

LLUÍS

Tu també?

LAIA

Ella tota sola no hi arribarà.

LLUÍS

Ja.

BLASCO

Esteu com una puta cabra.

ROSA

No hi aniré.

LAIA

Sí que hi aniràs. Ets la directora. És la teva escola. L'escola-institut de la Rosa. Les directores fan aquestes coses. Parlen amb els alumnes. Les directores fan coses. La responsabilitat de les directores, Rosa, és anar a parlar amb els alumnes quan els volen matar.

ROSA

No.

EDU

Fem votacions.

LAIA

Eh?

EDU

Entenc la Rosa, l'entenc, t'entenc, molt bé, t'entenc, si té por d'anar-hi no la podem obligar si no és que fem votacions i surt per unanimitat... Com més units estiguem...

BLASCO

Quin sistema és aquest?

EDU

Va.

LAIA

Sí.

EDU

Aixequem la mà els que volem que la Rosa vagi a parlar amb els nens.

L'EDU ho fa. En LLUÍS ho fa. La LAIA ho fa. En JORDI ho fa. La BLASCO no ho fa.

BLASCO

Feu el que vulgueu. Però no compteu amb mi.

EDU

No ens necessites, no?

BLASCO

Per treballar a la Bayer, no.

LLUÍS

No surtis, Blasco.

BLASCO

No penso esperar-vos.

EDU

Rosa, ho sento, però t'ha tocat.

ROSA

No.

LLUÍS

Confia, Rosa. En el fons no són mala gent.

La LAIA fa sortir a la ROSA. Se'n van totes dues.

JORDI

Hòstia, la meva filla...

On són les pastilles de la Rosa?

Aquí.

EDU

Tu què? Ni en un moment com aquest no pots... FER PINYA. No, ella està empenyada perquè fa tres setmanes que no vull follar amb ella.

LLUÍS

Hosti, això no ho sabia.

JORDI

Una cosa, digue'm, que tu i la meva filla no...

LLUÍS

No, Jordi, sisplau, no confonguis termes. La Clàudia i jo simplement som amics.

JORDI

I et parla mai de mi?

EDU

És això. És que és això.

BLASCO

No.

LLUÍS

Sí.

JORDI

Abans has dit que no.

LLUÍS

Que no volia parlar amb tu.

EDU

No follem i això et sap greu.

LLUÍS

Jo de tu no entraria a preguntar-me detalls sobre el que diu la Clàudia de tu.

JORDI

Ah no?

BLASCO

Tu i jo no hem fet res de bo i ara la Clàudia aquesta ens...

EDU

Follem.

BLASCO

Què?

EDU

Això...

JORDI

Quan he sortit, realment volia parlar amb ella.

EDU

... Follar.

LLUÍS

Ho hauria d'haver fet abans.

EDU

Abans que ens passi res de dolent.

JORDI

No contesta el telèfon.

BLASCO

Tu no entens res, no?

EDU

No ens ajudes a nosaltres, no vols follar amb mi, no fots res. Morir així serà fantàstic.

LLUÍS

No morirem.

JORDI

Segur?

EDU

Home, a tu et tocaria...

JORDI

M'està posant una mica nerviós aquest noi.

BLASCO

Ens passa a tots.

LLUÍS

Sí.

EDU

Molt bé. Em pensava que només era una cosa professional, que jo entenia l'educació d'una manera diferent a vosaltres, millor, no us ho negaré, però veig que no, que tot plegat és una cosa personal. Molt bé, i us he portat ametlles...

No em miris així. Si no estàs bé aquí, ves-te'n.

EDU obre la porta.

EDU

Per què em mires així?... Hòstia...

De cop, a l'altra banda apareix la LAIA, plena de sang.

LLUÍS

Laia...

LAIA

La Rosa és morta.

11.

En una classe. O no.

ROSA

I per què somric?, us preguntareu. Doncs perquè, com a directora d'aquesta escola, us miro i penso que a partir d'ara treballarem junts. Pares i professors. Junts, durant tots aquests anys, per fer que els vostres fills i filles, que seran els nostres alumnes i les nostres alumnes, es facin persones. Sí, sí, no demano que siguin científics ni científiques, ni jutges ni jutgesses, ni doctors ni doctores, ni escriptors ni escriptores, ni periodistes ni periodistes, això... Volem que acabin sent persones. I si treballem junts ho aconseguirem. Persones que aniran pel carrer i et somriuran quan et mirin a la cara, no et coneixen de res, però aniran amb un somriure perquè seran felices, aquí, a l'escola-institut Comte Arnau, fem persones felices que fan feliços als altres.

No m'entengueu malament. El teu fill serà un jutge excel·lent... que somriurà. La teva filla una escriptora de renom... que somriurà. Els vostres fills, un científic i una doctora de primera... que somriuran. I el teu fill... un bon escombriaire... que somriurà.

Els vostres fills seran bona gent. I somriuran.

I, quan els mirem, nosaltres també somriurem.

12.

LLUÍS

Em sento culpable. Em pensava que eren amics meus.

JORDI

Jo també em sento culpable. Soc el seu pare.

EDU

Jo també em sento culpable.

LAIA

Tu, per què?

EDU

No ho sé, però... és la situació, no?

LLUÍS

No hauria d'haver confiat en ells.

JORDI

Hauria d'haver estat més per ella.

LLUÍS

Tenia la sensació que ser com ells era la millor manera d'educar-los.

JORDI

Tenir una bona feina vol dir tenir diners. Tenir diners vol dir assegurar el futur de la teva filla... A vegades a la vida vius convençut d'una cosa tan enormement estúpida que no et deixa veure les altres coses, que també són estúpides però no tant.

EDU

No, realment jo no tinc motius per sentir-me culpable.

LLUIS

No hauria d'haver fet cocacoles amb ells, no?

JORDI

D'on ho ha après tot això, la Clàudia? De la seva mare no pot ser. I de mi...

LLUÍS

No sé si ho feia per mi o per ells.

BLASCO

I si no hi va ningú ,a l'enterrament de la Rosa?

LLUÍS

Ai Blasco...

BLASCO

No estava casada, no tenia parella, ni fills, tres mesos deprimida i tancada a casa... no devia tenir amics, no? He pensat en l'enterrament de la Rosa... i en el meu.

JORDI

La Rosa és morta per culpa de la meva filla.

EDU

No ho tornis a dir.

LLUÍS

A veure... t'han seguit? Segur que no estan venint?

LAIA

No.

LLUÍS

I a tu no t'han fet res?

LAIA

No.

EDU

La Rosa els deu haver parlat malament. Amb la depressió, ja se sap.

LAIA

No ho sé. No m'han deixat entrar.

LLUÍS

Però què ha passat? Vas plena de sang.

LAIA

No tanta no? Bec una mica de te...

BLASCO

Vosaltres aniríeu al meu, d'enterrament?

LAIA

Han sortit de l'aula sense dir-me res. Jo he preguntat: i la Rosa? i la Rosa? I ells no deien res. I he entrat i l'he vista allà terra... L'he agafada però... pesava massa... Per això vaig bruta de sang...

LLUÍS

D'acord, tranquil·la. He fet el mapa. Fem servir el mapa. No? He trobat dues sortides que potser ells no coneixen.

LAIA

La Clàudia diu que, si sortim, ens mataran.

JORDI

Jo ara no he dit res de la Clàudia.

BLASCO

Fa fred aquí, no?

LLUÍS

Blasco, estàs bé?

BLASCO

Em sembla que no. No paro de pensar en el meu enterrament.

JORDI

Que no em miris així, que no he dit res.

EDU

Però ho diràs, no? Tornaràs a dir que la teva filla ha fet tot això. Doncs no ho ha fet la teva filla, no. Ho has fet tu. Sí, tu. Quan feies la puta cervesa en comptes del dictat de castellà, quan repassaves els comptes en comptes d'ajudar-la amb el treball de recerca, quan et follaves la directora, que al cel sigui, en comptes d'ajudar-la a fer la redacció sobre les seves vacances. Ves a parlar amb ella.

JORDI

Com?

EDU

Per una puta vegada a la vida parla amb ella i li demanes que ens deixin marxar.

Sí, li demanes.

No vull veure aquesta cara.

Surt.

Que surtis.

Ens ho deus.

Si la teva filla ha matat la Rosa és culpa teva.

LLUÍS

Edu...

EDU

Tu no t'hi fiquis. Que després parlem.

LLUÍS

Blasco, agafa aire.

JORDI

No hi puc anar, de debò.

EDU

Tens por? Tots en tenim.

JORDI

No, no és por.

EDU

Ah doncs què és?

JORDI

Que no sabré què dir-li.

EDU

Hòstia puta! Ho heu sentit?

L'EDU, de sobte, li clava un cop de puny.

EDU

Això per ser un mal pare.

LLUÍS

Edu...

LAIA

Edu...

EDU

Hi aniràs o no?

JORDI

No puc.

L'EDU li torna a clavar un cop. Forcegen. En LLUÍS s'hi fica pel mig. L'EDU vol clavar un cop de puny a en JORDI. Per evitar-ho, en LLUÍS empeny en JORDI i aquest pica amb el cap contra una de les taules.

EDU

És mort?

LLUÍS

Hòstia, hòstia...

EDU

Ni hòstia ni res. Li has fet tu.

LLUÍS

Jo?

Laia...

LAIA

Què?

LLUÍS

Un moment, és que sí, a veure, l'he apartat jo, perquè estaves a punt de... Un moment, és que, no, això... si tu no haguessis intentat... jo... ara... no... ell... potser... em... tu... tots... no?

Sisplau, necessito que em digueu alguna cosa...

EDU

Hòstia puta!

LLUÍS

Blasco, sisplau, has vist que no he estat jo... que he estat jo però no... sisplau... som amics, no? Treballem junts, com a mínim, no?

Laia... No dius res? Sisplau... Sempre ens hem entès, no? Sisplau... No ho he fet jo, no?

Edu...

No em mireu així.

D'acord.

D'acord.

Truco a la policia. I els ho explico tot. Ara sí. Ara sí.

En LLUÍS està a punt de trucar a la policia. La LAIA es tensa i sembla que va a fer alguna cosa quan sona el mòbil de la Rosa que era allà sobre. Tots s'espanten.

EDU

És el de a Rosa.

BLASCO

Potser algú ha pensat amb ella ara que és morta...

LLUÍS

És la Clàudia.

EDU

Ja l'agafo jo.

Clàudia... Com estàs?

Un moment, un moment que no t'entenc.

Clàudia, soc l'Eduard, no em parlis així.

Què vol dir que per què no ve la Rosa? Si ja ha vingut i l'heu... Clàudia se'm fa molt estrany parlar d'això amb tu i saber que l'heu matada.

Que no l'heu...? Clàudia...

D'acord. D'acord. Ara li tornem a dir a la Rosa que vingui.

O ens matareu. Si ho he entès bé.

(Penja)

Els no han matat la Rosa.

Tots miren la LAIA.

LAIA

A veure... és que...

LLUÍS

Laia...

LAIA

Mantenir una directora com la Rosa només hauria fet que perjudicar el futur dels nostres alumnes.

Hem sortit i jo estava nerviosa i ella no parava de dir que no podia fer res, era la directora, era la directora, era la directora, la responsable de tots aquests alumnes, la nostra responsable i deia que no podia fer res, que no volia fer res, i hem passat per la porta del magatzem, amb l'extintor, l'extintor vermell allà al costat i, no ho sé, sé que jo ho puc fer millor, sé que ho puc fer millor, de debò.

Ara podrem començar una nova etapa a l'escola-institut Prudenci Bertrana.

Silenci.

EDU

Laia...

LAIA

Què?

EDU

Res.

LAIA

No patiu. No faré més canvis a l'equip, Edu, si és això el que et preocupa.

EDU

Bé, sí... em preocupava això.

LAIA

Molt bé. A veure. Tenim un problema allà fora, no?

No?

LLUÍS

Sí.

BLASCO

Sí.

EDU

Sí.

LAIA

Però quan els expliquem que la Rosa ja no hi és i que volem parlar amb ells, tranquil·lament, escoltant-los, ja no hi serà, aquest problema. No ho hauria de dir, i menys amb el nou càrrec que tinc ara, però ja sabeu que en el fons el més important és que sapiguem vendre bé el nou projecte educatiu.

EDU

Això és veritat.

LAIA

Per tant, algú de vosaltres haurà d'anar a explicar-los el nou projecte.

EDU

Estàs parlant amb tots tres o només amb ells?

LAIA

Lluís, Lluís, sé que et deu semblar estrany el que he fet. Però ja saps que els professors hem de passar situacions de molta pressió, i aquesta n'ha estat una. De debò. Només això. Lluís, hi pots anar tu. Has tingut un contacte intens amb ells. Avui, però també durant tot aquest temps. Els alumnes necessiten algú proper que els faci sentir còmodes. Abans quan hi has anat, no tenies motius contundents per convènce'ls. Ara, els podràs parlar dels canvis.

LLUÍS

Quins canvis?

Si no has explicat cap canvi, Laia... Què dius, Laia?

Però què estem fent? Anar a parlar amb ells? De què? Anar a parlar amb ells que esperen la Rosa, i els diem que la Rosa ja no és la directora, que la directora és la Laia, que ha matat la Rosa, això, sí, i tant, i jo he matat el... i ara, ara, ara, ara el que toca és parlar amb ells, i una merda, i una merda...

LAIA

Lluís. Ho he fet pels nostres alumnes. Pels teus amics. Els ho hem de dir. La comunicació amb els alumnes és el més important. La Rosa no parlava gaire amb ells. Nosaltres ho farem.

LLUÍS

Jo no els he d'explicar res.

LAIA

I a la Clàudia?

LLUÍS

Blasco, vens amb mi?

LAIA

Blasco?

BLASCO

No.

En LLUÍS surt.

LAIA

Així m'agrada, Blasco. No m'ho pensava de tu.

BLASCO

Però tampoc no aniré a parlar amb els alumnes.

LAIA

Ah. I què faràs?

EDU

Quedar-se sola, farà. Com sempre, no? Ara li dones l'oportunitat de formar part d'un equip...

Però ella res de res.

Ella fa la seva i ara no se'n pot anar a parlar amb els nanus, no...

No, ella és tossuda.

No pot fer un equip amb tu i amb mi.

La BLASCO està recollint les coses. Veu les pastilles de la Rosa per allà sobre i n'agafa un parell o tres de caps/pots.

BLASCO

Amb tu?

LAIA

Doncs Edu, si ella marxa, em penso que hi hauràs d'anar tu.

EDU

Jo?

(A Blasco) T'estimo.

BLASCO

Eh?

EDU

Això. Sé que no m'explico gaire bé. Sempre em passa el mateix. M'embolico i no lligo. Queda't. T'estimo.

BLASCO

Ja...

EDU, *pels pots de pastilles que porta la Blasco.*

On vas amb això? A fer pràctiques de laboratori?

BLASCO

Sí, més o menys.

I BLASCO surt.

LAIA

Edu...

EDU

Un moment, un moment, que en Lluís encara no deu haver marxat. Li truco i el convenceré perquè hi vagi ell, ja ho veuràs. Un moment. (*Agafa el seu mòbil i truca*) Va, agafa'm el telèfon. Va, Lluís.

(*El respon*)

Lluís.

Escolta, vine cap aquí, va, no siguis burro, que podem tornar a començar i tu ets la persona ideal pels nanus... Què? No et sento bé. On ets? Al terrat de l'escola? Però...Lluís, què fas? Que els nens et segueixen... No penses... No, Lluís, no. Sí, fa anys que ets professors de gimnàs... d'Educació Física... però no... a veure... no pots saltar d'un edifici a un altre, Lluís, va, no... Lluís? Lluís? Lluís...

(*Petit moment*)

Crec que ha...

(A la Laia, assumint) He d'anar-hi jo, no?

Ja...

No ho veig clar, Laia, eh, perdona, no em vull ficar allà on no em demanen i confio plenament en el teu nou projecte educatiu... Però crec que oblides un tema fonamental. El del lideratge. Tu ets una noia jove, amb empenta, capaç de matar... substituir la Rosa. Ets el model perfecte pels nostres futurs jutges, escriptors i metges. I t'han de veure. Tu has de parlar amb ells. I mentre ho fas, jo puc anar recuperant la calma que hi havia aquest matí en aquesta sala de professors.

No?

LAIA

Sí.

EDU

Sí?

LAIA

Sí.

La LAIA fa per sortir, però quan està a punt d'obrir la porta, cau a terra. Ha mort sense poder obrir-la. De cop i sense cap sentit. L'EDU no sap on mirar, però finalment fa una repassada a als cossos. Sobretot el de Jordi.

EDU, a Jordi.

Tu creus que si li pujo una mica la nota a la Clàudia em deixarà marxar?

Piquen a la porta. EDU obre amb por.

EDU

Clàudia!

S'acaba la classe. Per sempre.